

enkelte Paragrafer, som navnlig skulle modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse. § 7 i Lovforslaget er nemlig lig med § 1 i Loven af 1874 for at standse denne Smittes Udbredelse, § 11 i Lovforslaget er § 10 i Loven af 1874, og § 14 i Lovforslaget er en Uendring af § 12 i Loven af 1874, en Følge af Ophævelsen af den hele Ordning, som er givet i Loven af 1874. § 12 er § 2 i Loven af 1874. Disse Paragrafer vedrøre ikke den offentlige Prostitution, men ere givne for at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse. Jeg er altsaa enig med det ærede Medlem, der har stillet det følgende Forslag, i, at den offentlige Prostitution ophæves; men jeg vil have den ophævet med alt sit Tilbehør, det vil han ikke, det er Forskjellen, idet jeg ikke vil lade Kvinden staa under Politiets Vilkaarlighed, saaledes, at Politimesteren er eneældig Soveræn over hende. Han kan ved en lavere Politibetjent sige: Vi have den og den mistænkt, og hun kan saa blive kaldt op og givet en Tretteættelse for Noget, hun ikke har gjort, ja end ikke har tænkt paa at gjøre. Det byder man en Kvinde, men ikke en Mand, det har man nemlig ikke vovet. Og de kunne gjøre, hvad værre er, hun kan være helt uskyldig og dog blive visiteret paa sit Begeme. Hvorfor da ikke give en Paragraf, der siger: Det er forbudt, og saa lade Loven advare Kvinden. Politiet kan ikke optalde en Kvinde eller en Mand og sige: Du maa ikke give Dig af med Tyveri eller Bedrageri, der er det Loven, der advarer, og saaledes kan der ogsaa blive en Paragraf, som siger til Kvinden: „Det maa Du ikke gjøre, Du maa ikke søge Næringsvei ved Utugt“, og nu er det jo nødtvist bestemt i § 3, hvad der forstaaes ved at søge Erhverv ved Utugt, der kan ingen Feiltagelse ske. Jeg gaar naturligvis med tilsidt, hvis Thinget finder, at det blot vil ophæve Prostitutionen, men lade alle de andre Bestemmelser staa, som give Politiet aldeles vilkaarlig Magt over Kvinden, saaledes at Politiet kan tage Enhvers Husfru, Søster eller Datter frem og lade hende undersøge. Det byde vi Kvinden, og hvorfor? Af Hensyn til den offentlige Prostitution. Naar vi nulade den offentlige Prostitution, Prostitutionsflaveriet, falde bort, hvorfor saa ikke lade Resten af disse Bestemmelser falde bort, som dog høre dertil? — det kan jeg ikke indse, idet jeg siger: Hvad der er Ret for Manden, er Ret for Kvinden, og hvad der er Uret for Kvinden, er ogsaa Uret for Manden. Naar det skal være Uret for Kvinden at sælge sig, maa det ogsaa være Uret for Manden at købe hende. Hvem tror de ærede Medlemmer, der har størst Skyld? Er det maasse den

stafkells fattige Kvinde, der af Fattigdom maa gaa hen og sælge sig — det er stræffeligt at tale om — 8—9—10 Gange om Dagen for at skaffe Penge til Værtinden? Hun gjør det ikke af Lyst; men den gode Herre, der betaler, og som gjør det for Lyst, han skal gaa fri, han kan ikke kaldes op af Politiet. Skulle vi virkelig lade saadanne nederdrægtige Bestemmelser staa? Havde vi politisk Valgret for Kvinden, kunde de Herrer Rigsdagsmænd, der ville stemme for Prostitutionsens Bestaaen, være visse paa at blive huggede ned som Fluor omkring paa Valgtribunerne, og havde heller ikke fortjent bedre. Desuden vil jeg spørge Dem: Tro de ærede Medlemmer, at det gaar an, at vi ophæve Prostitutionsflaveriet og saa ikke give Politiet mere Magt til at passe paa, end det har efter disse Bestemmelser? Jeg tror det ikke; jeg tror ikke, at Politimyndighederne eller Sundhedsautoriteterne kunne gaa med derpaa, og jeg skal i den Henseende henholde mig til, hvad Sundhedskollegiet skriver i Skrivelse af 14de Marts 1889. Der skriver det Følgende: „Majoriteten i Sundhedskollegiet nærer ligesaa lidt som Minoriteten i Kollegiet nogen Frygt for at lade den offentlige Prostitution afløse af alvørlige og virksomme Foranstaltninger til Bekæmpelse af den hemmelige Prostitution.“ Men naar man lader den offentlige Prostitution falde, saa vil den hemmelige jo komme til at brede sig i en ganske forfærdelig Grad, og hvor ere de Fængsler og Huse, hvor alle disse Kvinder skal rummes, naar vi ikke træffe andre Forholdsregler? Derfor have de følgende Paragrafer, ikke alene § 3, men ogsaa § 4, som er et udmærket Bærg i Myndighedernes Hænder med Hensyn til Tilskyndelse til Utugt, og § 6, som sikrer Husbeboere mod, at man ikke kommer til at bo i uanstændige Huse, hvor Folk flytte ind og drive saadan skamløs Færd med Lovens Hjælp. I disse Paragrafer have Myndighederne en Magt og desuden i alle de andre Paragrafer, der handle om, hvorledes man skal modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse og Syfilis, og der er der jo givet anderledes Midler i Hænde mod det end i de gamle Bestemmelser, som man ellers lader staa. Det Forslag, som efter dette vil komme for, er jo ikke noget Nyt her i Thinget, det blev jo forelagt i Februar 1888 af det daværende Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Hansen-Olstykke) til ligemed en 5—6 andre Medlemmer. Det var det samme Forslag, idet de blot lod Prostitutionen falde, men ikke gav andre